

Ahoj zločenořerovti.

Ahoj zločenořerovti, vítáme vás u dalšího dílu vašich příběhů.

Here it is. Na uvod bychom vás rády poprosili o jednu zásadní věc,

protože vašich příběhů chodí v opravdu stovky, jakože ale stovky.

A my jsme za to samozřejmě hrozně rády.

Nicméně, není v našich silách, ještě jako podrobně ověřovat jako pravost to příběhů.

Tím myslíme, že když nám posíláte příběhy z čený sanitky, tak zvaný Urban Legend nebo Hoaxy,

tak jo už se nám jako párkrát stalo, že se nám to se mi jako dostalo a přečetli jsme to,

protože my vám 100% věříme, aby nám posíláte to, co jste někde jako vyčetli.

Tak to bysme nás těli jako poprosit, aby se nám opravdu jako posily příběhy,

který se vám jako vopravdu stali, aby to byly vaše příběhy,

protože kdybychom tady chtěli číst Urban Legend, tak si vezmeme knížku Urban Legend.

A pojedeme.

Nás zajímá váš příběh, vaše záředky a vaše radosti a strasti

a v posleděci zjívny myšlené věci, co nám prdu.

A třeba vás zajímá, co vám zájsky trčko?

Mám zájsky trčko?

Mám zájsky trčko, to je náš march.

Já ti to chcete.

Já chcete, já ukážuju ten nápis.

A dáj.

Ta-dá.

Jen tak jako bydhavaj.

Tak.

Co?

Bydhavaj.

Bydhavaj.

To se si říká, mám vůž se bydhavaj.

Takže...

Začneš?

Tak jo.

Tak zační.

Anonim.

Mám duchařinu.

Zdravím vás dámy.

Chtěl bych se podělit od duchařský příběh, co se mi stal před pár lety

a před nedávném se zase opakoval.

Na duchy či démony jsem nikdy nevěřil

a jsem velmi pragmatický člověk.

Nicméně, co se mi stalo mě děsí a mám z toho do dnes husí kůži.

Když mi bylo asi 17 let, spal jsem v...

Prvědil mě to spadlo ten tablet, já se omlouvám.

Tak.

Spal jsem v pokoji, když se...

[Transcript] Opravdové zločiny / #258 - Vaše tajemné příběhy XVIII.

Někdy v noční hodinách sama od sebe zapnul televize.
To není nic divného, občas se to stane.
Nicméně, kdy jsem zal do ruky ovladač a chtěl televize vypnout, tak to nešlo.
Na obrazovce bylo pouze bílý šum.
Dobrá, řekl jsem si.
Možná jsou vybité baterie v ovladači.
Šel jsem tedy vypnout televize manuálně.
Mačkal jsem knoflík, ale nic.
Skrátka se nevypla.
Začal jsem mít velmi divný pocit a husí kůži.
Odtáhl se mý odezdi, abych ji mohl vytáhnout ze zásuvky a hadejte co.
Nevypnula se a běžela pořád dál.
Vypna se až po 5 minutách a já tam stál a nemohl se hýbat.
Mohl jsem zavolat zezdola rodiče, ale nemohl jsem vydat ani hlásku.
Byl jsem naprosto paralizovaný.
Opární později jsem tomu už nevinoval velkou pozornost.
Mohlo to být noční můra, i když jsem si byl na 100% jistý, že nebyla.
Skrátka jsem se snažil chovat rozumně.
Co se ale stalo nedávno, překročilo všechny meze.
Jsem vyděšený a neustále se bojím, že se to v noci vrátí zpátky.
V noci, nevím, kolik mohlo být, jsem se probudil celý spocený a vyděšený.
Něco mě vzbudilo. Něco se nade mnou vznášelo.
Byla to jaká si entita, která mě paralizovala.
Slyšel jsem, že existuje jaká si spanková paralíza,
ale rozhodně to bylo skutečné a vzhůru jsem byl.
Já vím z nich to šíleně, ale ta entita se ke mě přibližovala.
Neviděl jsem jí, ale pouze cítil.
A když se přiblížela, tak mi něco pošeptala.
Já nevím už co. Asi jsem mi nerozuměl, nebo si to nepamatuju.
Poté mi začala stahovat peřinu směrem k nogám z postele dolů.
Jak se peřina zhrnovala, nějak se mi zamotala do nogou
a začala mě stahovat sebou dolů z postele.
Pod celou dobu jsem se nemohl bránit,
jen jsem tam tak ležel s otevřenými očima
a musel jsem si to všechno nechat líbit.
Kdy jsem spadl na zem, vše skončilo.
Vyšpal jsem zpátky na postel a břečel strachy.
To bylo to tak intensivní, že si to do dnes nedokážu vysvětlit.
Píšu vám proto, jestli třeba neznáte něco,
nebo někoho, kdo by mi s tím mohl pomoci.
Už nikdy toto nechci zažít, je než tě upozornují,
že nejsem malé dítě.
Je mi 36 a blude činoční můry nemám.
Teberdo.

No tak jestli s tímhle umíte někdo jako pracovat,
tak se ten...
Já jsem tenkrát měla kontakt na jednu slečnu,
protože jsem měl obrovský noční můry.
To bylo to moje období, kdy...
Já mám tak víte stavě, kdy mám otevřené oči
a křičím a břechím a fakt rálně vidím postavu,
jak kdybych byla ale vyné časové dimenzy.
A fakt mě třeba musí jako proliskat naši nebo to.
A to tenkrát bylo tak stršně intenzívní,
že jsem fakt plakala přes den, že jsem nemohla spát
a ten to byl plešatej chlap, který mě foodchodil navštívovat
a chtěl mě znásilně, to bylo fakt rozný.
Já už pak až utíkala jako zdomu, hrozný.
Ne, že jsem utíkala od rodičů zdomu,
že jsem se otevřel dveře a útec třeba z toho bytu nebo z baráku.
A kamarádka mi tenkrát dala kontakt na jednu slečnu,
která s tím dle jako pomáhala.
Mě to pak naš čistí přestalo.
Tak mě, když tak nabíš na Instagramu
a já ten kontakt na to slečnu ještě pořád mám,
nechci otředávat tak jako...
Jo, jo, jo, jo.
Věřejně, ale když nepíš...
No tak jo, tak je fajn.
Ahoj holkej, mám tady pro vás pár zajímavých příběhou,
které jsem je za posledních pár let přihodili.
Za prvé pracuje jako ošetřovatelka od svých 19 let.
V bývalé práci jsem pracovala dva roky
a za to dobu se stalo nespočet,
dovolila bych si říct nad přirozených situací.
Vybrala jsem vám za mě ty nejvíce strašidelné.
Začneme trochu něžně.
Necelí rok jsem se v zařízení starala o jednu paní,
budeme je říkat paní Nováková, která měla Alzheimerera.
Byla to dáma s velkým dé a velkým sercem.
Přeslá jsem s návěce oblékala a česala se i hodinu.
Bohuželí Alzheimer postěhnul centrum řeči a tak nemohla mlovit.
I tak jsem snitrávala spousty volného času,
prohlíželi jsme si fotografie, oblačení,
procházeli se a plnodalšího.
Jediné co ještě zvládla bylo broukání nějaké písňě.
Pamatuj si ještě teď tu melody.
Jednoho jsem přišla na nauční a byla mi oznámeno,

že paní umřela.

Kolegini mi vyprávila, že když paní umřela,
se rozloučit s ní rodina, když je hladěli po vlasech
a řekli, že je vše v pořádku, že může odejít paní novákové,
vytekli slzys očí.

Celou noční jsem měla nepříjemný pocit,
kdy jsem koutkem oka viděla procházet postavu pochodu
a slyšela kroky a tak dál.

Zlatou tečkou za nekonečnou noční byla příhoda,
kdy jsem ráno přebalovala jednu paní
a byla jsem otočená zády ke dveřím.

Uslyšela jsem těché krůčky, které mi říjel ke mě.
Měl se, kdy se zastával i můj dech.

Jediné, co jsem slyšela, bylo broukání stejné melodyje,
kterou jsem tak moc dopreznala.

Kroky a melodyje se náhle vzdalovali
a já i přes svůj strah se otočila ašla za ní.

Melodyje skončila až u pokoje paní novákové.
Teď vím, že se se mnou přišla pouze rozloučit,
když jsme to předtím nestihli.

Druhý příběh, za mě trochu více strašedelnější.

Opět i mé nejsou smišlená.

Našeho zařízení paní Málkovou.

Byla to drubná paní, která měřela pouhých 140 cm
a vážela 38 kg.

Když vás objela, měla o všem tak silný a
plnolá zkyplný stisk,
že se vám zastavel dech.

Pokud jste jí neviděli na 100%,
jste slyšeli její smích.

Hrozně ráda za náme pořád,
hodělá do slova, křičela štěstím,
jak byla vděčná, že je u nás.

Bohu žel si za měsíc zlomela krček
celý dny naríkala,
plakala a křičela bolestí.

Prosela nás, aby už mohla umřít.

Mě jedine, co jsme mohli udělat,
bylo držetý za roku a být uní.

Bála se, že bude sama.

Za pár týdnů paní Málková umřela.

Za dva měsíce jsme na stejný pokoj
přijali paní Adámkovou,

nutno podotknout, že se se s paní Málkovou nesešli.

Po několika týdne, co u nás paní Adámková
pardon,
ale žela se v mělo noční,
na kterou snad nikdy nezapomenu.
Ve dvě hodiny ráno
mi paní Adámková zazvoněla na náš page.
Říkala jsem si, že nemůže spát
a že bude chtít něco na spaň.
Rozvřetela jsem si na chodbě a věšla do pokoje.
Pomej o tásce,
co pak potřebujeme odpověděla.
Sestři, já nemůžu spát,
ta paní tady stále krčí a mě to ruší.
Říkala jsem si,
že se jim muselo něco zdát
a po probuzení mohla být trošičku zmatená.
Odvřetela jsem ji,
ale já nikogo nevidím,
kde je ta paní.
Paní Adámková se podívala
vedle sebe Adámková,
když jsem se ujistila,
že paní v porádku vrátila
sem se spátke na sesternu za kolegidimi.
Po 10 minutách mi o všem
paní Adámková zvoněla znovu.
To už jsem si říkala,
že se něco musí dít,
ale jakož to byla paní,
která tohle nikdy nedělala
a vždy o nočních byla kledná.
Paní Adámková se podívala vedle sebe
a říká, leží tady celá skroucená
o mé hlavy a celou dobu mě drží za roku.
Teď je nepláče, asi usnula,
taky tady se s třičkou můžete nechat.
O přímě byla mi to trochu...
...nepříjemné.
Odešla jsem zpokoje,
ašla jsem to říct holkám,
co jsem mi na tom pokoji stalo.
Chvíli bylo ticho,
a po pár minutách z jedné vypadlo,
kdy tam ležela paní Málková.

V tu chvíli jsme si to daly dohromady.
Paní Málková před svoji smrtí byla skroucená
do klubíčka a říkala,
a všechny k roční přišel a chytala vši celou za roku.
Moc vám děkuji za váš podkást.
Jste pro mě prostě top,
takže zusteňte na živo a na svobodě holky.
Táňa.
Tak...
Já jsem... Já jsem...
Pardon.
Jsem se vás nebelekala.
Ahoj holky. Jako každý vám na úvod
poděkuji za to, co děláte.
Jste fakt úžasný a během mého
bý, jste byly takový moje bestíz,
který mi pomáhali přežít ten. To jsme rády.
A právě o svém rozchodu bych vám chtěla napsat.
Nejedná se úplně o tajemno nebo krymy,
ale vaše příběhy mi podle mě i mých kamarádek
pomohli utec hrobníkovi zlopaty.
Asi před dvě malety
jsem se v baru seznámila s klukem.
Byl o pár let mlačí, ale to mi nevadilo.
Na úvod bych chtěla říct,
že mi nahání hrůzu všechny randíci
aplikace a podkávánících lidí,
ze kterých bych se mohl vyklubat psychopat
nebo sériový vrach.
Ale dotičného
trochu znala moje kamarádka,
tak jsem si řekla, že se není čeho bát.
Stali se z nás kamarádi,
a skoro rok jsme se vydali té měř každý den.
Po roce jsme spolu začali chodit
a za začátku, jak už to bývá,
všechno bylo zalitý sluncem.
Chybou bylo, že jsem to hned na začátku
vztahu nechala,
jo, chybou bylo,
že jsem se na začátku vztahu nechala,
aby se ke mě nastěhoval.
I když jsem mu to vlastně aně nenabídla.
Jeden den se přišel podívat na můj nový bit

a zůstal tam následující rok a půl.
Aha, to bá dlouha prohlídka, ale.
Co se dá?
Zamelovaná...
Zamelovaná fáze vydržela asi půl roku
a začalo peklo.
Nebylo to ze dne na den,
ale jak už je zvykem,
přicházelo to pomalu a ve vlnách.
Nejdřív začal dělat žalivý scény.
To, že mě miluje a bojí se, že mě stratí.
K největšímu zoom zlomů došlo ve chvíli,
kdy stratil práci.
Já mám práci.
Kdy můžu dělat většinou zdomovat,
takže v práci trávím asi 4 hodiny deně
a zbytek času dělám home office.
Celý dny trávil doma a novou práci
se hledat neplánoval, protože se bál
mě nechat bez dozoru.
Začal mě podozírat z nevěry,
nesměla jsem se příliš malovat
nebo nosit šaté asukně.
V některé z těchto pravidel porušela,
bylo to jasný znamení,
že ho v práci podvádím.
Nudno dodat, že pracují ve škole
a moje nadřízená je moje máma,
takže nějaký pracovní úlety
je absolutní tabu, ale to se mu nedalo vysvětlit.
Stačilo, abych jen pohledem zavadila
o nějakého kluka na ulici nebo s někým
z jihokamarádům promluvila dvě věty
a bylo zle.
Na víci začal zvykat, že nás obažívím
a dohledání nové práce se úplně nehernul.
Nabídl práci finačního poradce u nich ve firmě.
Problem byl, že aby mohl nastoupit,
musel nejdřív v firmě zaplatit 30 tisíc.
Jedná se o takovou kauci,
kdyby tam náhodov něco podělal.
V naději,
že když bude mít novou práci,
nebude mít tolik času na to, aby řešel

jestli ho někde podvádím nebo
ne, že by mi třeba začal přispívat na nájem,
jsem mu ty peníze dala.
Jeho posedlo zce, ale začala stupňovat do bodu,
kdy mě nutil přísahat na smrt mojí
mamky, nebo táty, nebo mého psa,
o tom, že jsem ho nepodvěděla.
Do slova jsem musela říct,
jestli jsem tě někde podvěděla,
ať máma dorána zamře.
Nejhorší bylo, když měl můj tata
nastoupit na operaci.
Byla jsem z toho vystrašená,
a místo toho, abym byl můj přítel oporou,
chtěl abych přísahala, že jsem ho nepodvěděla,
jinak jsem jemu tato věta operace nepovede.
Spětně nechápu, proč jsem s ním
i potom všem zustávala sama,
a stydím se,
že jsem mu několikrát doopravdy přísahala.
Ale měla jsem strach, co by se stalo,
kdybych to neudělala.
Nechápal, že tohle po někom chtít,
není normální. Jeho teorie byla,
pokud si mě nepodvěděla,
nemusí se bát přísahat.
Byl to navíc takový magor,
že kdykoliv viděl na čímkoliv, jakoukoliv skvernu,
byl na 100% přesvědčení o tom,
že je to spermá.
Je bláho.
Ať už to bylo na ponužce, tričku,
nebo polužtáři. Všechno podle něj
bylo zperma někoho, s kým jsem ho podvěděla.
Další intenzivní momentem bylo,
když jsme spolušli z jedné party
a on do mě začal cestou
strkat, že jsem upilá.
A jestli se takhle opím po každé, když jdu někam
s kamarádkami, tak je jasný, že jsem ho podvěděla.
Měla jsem dvěpiva a jeden drink.
V jednom momentě do mě strčil tolik,
že jsem upadla na zem.
Zrovna jsme šli kolem staničky městské policie,

takže jsem se sebrala ze země
a nevěřel ani neodpověděl.
Nezbylo mi tak nic jiného,
než s ním zase odejít domů,
domého bytu, kde bydlel úplně za darmo
a psychicky mě tam týral.
Určitě byste mi v túle chvíli poradili,
aby chodně utekla, ale bydlel umě,
do práce nechoděl
a já neměla moc příležitostí, kde bych byla sama doma.
Pořád mě hlídal,
nemohla jsem chodit za kamarádkami
a pokud jsem se s nimi sešla
na hodinové kafe, musela jsem každých
15, musela jsem se každých
15 minut fotit a fotit i ty kamarádky
aby měli istotu, že jsem opravdu s nimi.
Přišla jsem si hrozně punižená
a než abych tohle musela trpět,
raděj jsem zůstávala doma
a s nikým jsem se nebavila.
Jednou jsem se pokusila utetst.
Nímu jsem řekla, že přespím u kamarádky,
protože je její kluk pryč a ona se bojí sama doma.
Chtěl abych mu ukázala
konverzaci, kde jsme si o tom pseli,
ale žádná taková
konverzace nebyla. Můj plan byl,
že mu řeknou, že jsem u kamarádky
a uteču k rodičům.
Když jsem mu odmítla telefon dát,
rozjel se s autem po nějaké lesní cestě
a jel strašně rychle.
Věděl, že mám strah z rychle jízdy
a chtěl mě vidět si tím, že se vybou ráme.
Telefón se mu ani tak neukázala.
S auta jsem nakonec utekla a utekla jsem
k rodičům, kde jsem zůstala několik dní.
Kdykoliv jsem se s ním chtěla rozejít,
vymyslel se nějakou dojemnou historiku
o nemocním članovi rodiny
v naději, že se to zlepší.
Nezlepšilo. Musela jsem trávit všechny čas
s ním, posílat fotky každého

s kým jsem se viděla, a nesměla
jsem chodit ani do fitka nebo na další
procházky se psem. Nebudu to vyposovat
všechny momenty, kde mě nesmyslně
podezíral z nevěry, ponižoval, psychický týral
a nebo mě někde sledoval.
Bylo to pořád to samé do kola.
V před pár měsíci už jsem si konečně řekla
dost a definitivně se s ním rozešla.
Řekla jsem to rodičům, kamarádkám
a táta mi vyměnil zámek u dveří
a rozhodl jsem se, že už
se nechám, ne nechám psychický
vidírat a už ho k sobě prostě nepustím.
Bohužel, tím můj příběh ale nekončí.
Můj ex mě začal všude sledovat.
Čekal na mě
před domem, před mojí prací,
chodil za mnou k domu mých rodičů.
Jednou na mě dokonce zvonil
a ve sluchátku se snažil na podobě
dejala s mojí mamky, aby ho pustila do vnitř.
Nemohla jsem jít večer ani vyvenčit psa
aby se na mě někde nepočkal
a nesnažil se mě přemluvit, abych se mohl vrátit.
Díky mohu, Bohu se moje kamarádky
zachovali jak nejlíp mohli.
Je když jsem se s nimi poslední rok skoro nevidala
a byli tu pro mě
a byli připravený se o mě postarát
a pomoc mi.
Gdykoliv jsem šla sama domů,
nebo jsem večer venčila psa,
měl jsem připravený telefon
a kdyby se náhodu objevil,
byli připravený i hned přijet.
U bdobí jsem se upřímně bál o svůj život
a život svého psa.
V hlavě jsem měl neustále větu
když tě nemůžu mít já, tak nikdo.
Teď už se situace uklidněla
i když do teď mi dluží skoro 100 tisíc.
Raděj o želném peníze,
který si časem znovu vidělám,

než abych se s psychického týrání
jednou stalo týrání fyzické.
Uprímně si myslím, že to byla jen otázka času.
Nevím, jestli příběh zveření te,
všechno takhle se psa pro mě byla formaterapie
a možnout zatím udělat pomyslnou závěrečnou tečku.
Znovu vám chci poděkovat
a poděkovat odvahu říct dost
jsem dostala hlavně díky vašim příběhům
o domácím násilí a psychickém týrání
a protože jsem samu sebe
v některých počácích příběhů bohužel poznáv,
protože jsem se sama v těch příbězích poznávala.
Mějte se hezky, jsem vám navděcky zavázaná.
Ty zež milá.
Je hrozně dobře z to udělala
a hlavně, že se nám napsala,
že třeba ty tu sliši nějaká holčina,
která prožívá něco podobného
a taky to třeba pomůže se nějak rozhoupat odejit.
Tak, tak.
A když byste chtěli jako popravdu pomoc,
tak mi to tady říkáme docela často
bělý krug bezpečí, obradte se na ně,
oni jsou na to připravený, umí pomost
a nebo, pokud si chcete někde zbírat
nějaký důkazy aplikace Brajtská
a tam z toho můžete všechno ukládat,
abyste věděli, že máte třeba na bito.
Tak to jenom jako mimo chodem,
že občas je to těžký.
Ale nebojte nejste v tom sami.
Ne.
Tak, já tady mám anonim.
Ahoj holky, posílám,
já jsem četla pár stovek,
říkám si, že já pár stovek.
A ne, je to pár stovek.
Co jsem mi zaživot přihodili
nebo jsem o nich slyšela.
Začnu asi tímto.
Já bych možná měla
váct vysvětlení ze tředí třídys,
jak se počíšali.

Je monstrate mě roztrat a spálit.
Jako mála jsem dost
často mluvela ze spaň
a byla jsem dost často na měsíčná.
Měla jsem několik spánkových parálís.
Nikomu to nepřeju
a vím, že se to dělo
hlavně vždycky, když jsem byla ve stresu.
Takdy to bylo umrtí dvou blízkých členů
v roděně v krátké době.
Bydleli jsme na vsi
ve dvou generačním domě.
V přízemí měl pokoj můj brat
uprá rodičů a já vpatře z rodiči.
Ráno jsem se probuděl
a na jednu koukám, já mám
špinavé holeny pod postelí.
Tak jdu za roděnou,
přiběhl děda a říká,
nějakej blbec nechal si vítět
ve chlívě uprasat, tak si říkám oka,
tak asi tedka třeba zapoměl
zhasnout. Ze chvílku přišel
vyděšenej bráha a říká, mě v noci
přišel do pokoje, sebral mi peřinu.
Ale lehnul si sní podschody.
Já jsem se bál, tak jsem si se
učíkala lehnout.
Tak jsme si to spojily, já jsem
v noci šlap, zala jsem si holenky,
šla jsem do chlíva, fakt nemím, co jsem tam dělala.
Tak jsem se sebrala, šla jsem
k bratrově do pokoje, sebrala sem
o peřinu, lehla si sní podschody
a pak už mi to asi bylo
nepohodný, tak jsem se sebrala,
šla jsem do pokoje, sunila si holeny
a šla jsem kledu spát.
Já jsem radoz, že jsem větěcela bráhu.
Při jeho, že
někdo ve peřinu se sní lehnout podschody.
Druhý příběh, můj ex-prítel
měl takovou prostě jinou rodinu.
Všechny byly moc fajn, ale

hrozně se zajímali oduchovno.
Ne, že by byly věřící, ale hlavně
takové to nad přirozeno. Já taky věřím,
ale prostě v takových těch rozumných mezích.
Bydlel taky v domě s rodiči a
jsou rozenci. Nicméně, když jsme
s rodiči ho rodinou třeba na večeri,
tak my vyprávili, kdo v domě zemřela
a co se tam kdy dělo. To je taky sympatický.
To je fajn.
Že jeho sestra, když byla malá, něco vyděla.
Jako, že prostě mluvila s někým,
kdo tam nebyl popisovala vzhled té osoby
někdy i plakala, že se jej
strašně bojí.
Tak jak
jí popisovali si spojili s tím,
že to úplně odpovídá jejich předkovi.
Holce, která tam zemřela
v 16 letech na nějakou nemoc.
Každopádně pokračovali tím,
že tam straší je, že parejí obrazy a tak dál.
Já si říkám, ok, já vám to věřím,
ale prostě nebrala jsem to tolik vážně.
Jednoho dne jsem spala
u přítele, a on čel na nočíní.
Jeho pokoj byl dost odstrčený
od ostatních. Bylo asi osm večera,
já si pouštěla film.
Nechala jsem dveře na chodbu otevřené.
Slyčela jsem schodby z vuky,
tak jsem se natočila směrem ke dveřím
a koukám, jestli někdo nepůjde,
zabouchli a asi pětkrátce zmáčkala klika.
Málem jsem veletěla z kůži.
No takže já s rap,
jsem zavolala jeho mamce,
jestli za mnou nemůže přijít,
nikdo by mě totiž nedon těli jít na chodbu samotnou.
Potom se mi stalo,
že ve vypnuté televizi jsem věla obry
s osobi, která stála za mnou.
Počkele, ten nejhorší věst,
jako když já do tedka mám,

přísahám vám
od doby, kdy jsem vělá film 3.15.
Zemřeš.
To je v cene, jak ten malej klučin a chudá,
kde na ten záchod čurát.
A podívá se do toho zrcadla
a za ním je tahnusota,
tak já třeba, když ho v noci na záchod,
tak já se třeba v té kopelně nerosvěcím
a schválně se nedívám do zrcadla.
Že si říkám, co je, kdybych tam něco viděla,
tak skočený celý večera už neusneš.
Tak prostě tohle je noční můra.
To je no.
Spětně se tomu smějí
řekám si, jestli mě ten duch nevharvalo před tím přítelem.
To je už ex.
Protože to byl takový nárdcis a požírač energii,
že z něj mám strach dotěť
víc než těch věcí, co se tam děli.
Piši stršně vtipně, ale.
A po slední příběh,
kolegině mojí mamiňky měla syna.
Začnám to dobře.
Ten se našel přítele, ke něm měl s ní cerku
a chystali svadbu.
Ve svatební den se ten syn tak opel,
že je ho hned poveselce,
a počkej,
a počkej, ale teď se nesmějí.
On boužil pár dní na to zemřel.
Ježiště, jak to je teraz vad bále.
To je hrozný.
Tak ve hře otrúny.
Jeho žena a cera zůstali v jeho bitě,
kde měli i jeho kočku.
Po pohrbu se začali dvěci,
které si nedovedli vysvětlit.
Každý večer u jeho fotografie zapalovali svíčku,
když padla hodina, ve které on zemřel,
svíčka prostě zastínala.
Jeho kočka začela dělat věci, které nikdy nedělala.
Z ničeho nic,
prostě upředně koukala a mňoukala,

vrněla a mazlila se prostě s někým,
kdo tam nebel.
To je fakt je kolester.
A tak zase, když máte pocit,
že to je ten manžel, tak je to asi trošku jiný.
Jejich cera vždy po ránu říkala,
mamin se v mami táta spal v noci u mě.
Nevím, jestli se i mě co děje.
Do teď, nebo jestli to přešlo,
ale vysvětleli si to tím,
když se to dostal.
A tak prostě když se tohle stalo,
začali ho zdravit a říkali, jak jsou rádi,
s dom snimi je...
Tak to je hezký.
Když toto je takhle jako přijme,
že to nyní nepřijemný,
ale počítastí.
Vždyto jako mnou jesně,
takhle je co.
Tak.
Zdravím moje milované ženy,
poprosím vyprávět anonymně.
Není problém.
Já jsem jesku z neznámého čísla
a ve správě stálo.
Ahoj, princesno, hledám tě už tak dlouho.
Nezvečer jsem tě viděl a delo mi to motivaci
a získat si tvoje telefoní číslo.
Si tak krásná.
Jediná tvoje chyba je ten chudák, který vedle tebe šel.
Doufám, že je to tvójí mlečí brácha.
Hrozně mi chybíš.
Pama to, ešte si mě?
V tuhvě li jsem nevěděla, co dělat.
Neberala jsem to až tak vážně,
ale přece je na mě
ta správa trošku viděsela.
Jediné, co jsem napsala, bylo, cože,
na to napsal, jak hrozně ho bolí,
že nevím, kdo je,
že mě miluje
a já si zasloužím jen jeho jako partnera.
Psal jsem mu ať mi prosím, nepíše

a že mi to nepříjemné a že si asi spletl číslo.
No bohužel, nespletl.
Potem i skoro každý den psal
správu, jak mi to dnes slušelo,
co bych si měla oblíknout
a co by mi koupil
a že můj přítel mi kazí život
a že se ho mám zbavit.
Bohužel to vůbec neskončilo jen u toho.
Jednoho dne mámka přišla do mu s tím,
že jí před barákem oslovil mladý muž,
který vystoupil z červeného porše.
Řekla mi, že jí o mě vyprávěl,
jak mě poznal před třemi roky v kavárně
a že v tu dobu jsem byla po špatném rozchodu.
Měl pravdu.
A tak mi nechal čas, abych se z toho dostala,
než mě rovnou osloví.
Nechal celý potetovat, protože věděl,
že pracuje jako taterka a tetování miluju.
Ne, počkej, tak jí lepší pravdy,
já pošlo 3 roky.
Tak se nechal ozdobit, abych se milí byl.
V době, kdy jsme se potkali v kavárně,
prínem měl ani jedno tetování.
Mámka ho popsal jako velice pohledného kluka,
který měl potetovaný i krk.
Popsal dokonce i moje jizvy na nohách.
V ten moment jsem byla už docela vyděšená.
Nebylo to ale jeho poslední návštěva.
Můj mamku takto oslovil více krát.
Jednou je pro mě dal 100 červených růží.
Takto to trvalo několik měsíců.
A já jsem ho poprosila,
a je toho nechá, že mám strach.
Nevěděla jsem co dělat.
Byla jsem zmatena i z reakcem maminky,
které se to přine zdálo tak divné.
Že jsem příhezká holka klucy mají zájem.
Mlou bych teda byla jako dosnervo,
s ním byt tou mámou.
Poslední správa od něho byla,
že mi teď psát nebude,
a mě počká, a že mě uděláš časnou,

a já jeho.
Už je to asi rok od poslední správy.
Pořád na to myslím a přemýšlím,
kdo to je.
Stal se mnou naprosto posledlý,
po jednom jediném rozhovoru, co jsme měli v kavárně.
Já jsem takhle mluvela s spoustou lidí,
a nemám tušení, kde by to mohl být.
Pořád mám jeho telefoni číslo.
A mimochodem jsem díky vám začala
studovat vysokou školu oborky kriminologie
a forensní vědy.
Dříme palce
a padíme.
A tady s tím pánem to je teda nevím.
To je jako co.
Jako, že přes tu mámu furt,
jako na to nevíš.
Ne, byle mě tu mámu, tak už jsem asi taky nervozní
za mnou ceru.
Chodí nějaké uchilá k poršáku a nosí kitky.
Jako, že...
Nebože.
No, prosím ti, kdyby si měla jako poce,
že už je to tůmačí, abych to hlásila,
když máš telefoni číslo.
Je to auto na hodinu.
Víš taky, tak si počíš počíš na hodinu,
by to vypadalo a dělá to...
No, to je jedno.
Ale každopádně vůbec nás je opatrná.
A já teda...
Než se přesuneme do drznější chvod,
který najdete na našem klubu
tak jako vždycky,
tak já tedy dám poslední, který
tady je to teda anonymní.
Ne, není. Simcha píše,
ale je to jako, že zázraky se dějí,
aby jsme věřili.
Přečtu, jo?
Ahoj holky, máme den příběh,
kdy člověk možná uvěří,
že zázraky se dějí.

Psal se datum 7. dubna 2011
bylo odpoledne.
Ten den byl velice silný.
Vítá a moje sestra se děla
na jednom uničovském říšti se svými dětmi.
Se dělají tam s nimi
a pak jsem odešla do jejího bytu se najíst.
Když jsem se nachystala jídlo
a pohodlně se k nim usadila zvenků,
jsem slyšela houkání sanitky.
A to byl hrozného.
Na jednou mi volal soused zvedlejšího bytu.
Zvedle jsem telefon a ozvalo se, kde jsem.
Drze jsem odpovědila,
že u ségry a zrovna si dávám svačenku.
Zděnil mi, že nikam nepůjdu.
Nechápala jsem.
Pokračoval, že ségře se stalo něco hrozného.
V Turánu jsem vyběhla z bytu
ani jsem nezabouchla, když se nevezla
ale těla po schorech dolů, protože čekat
na výtech bylo nekonečné.
Kdy jsem přiběhla na hřiště,
když se stalo a v ní byla moje sestra.
Starší neteř plakala a říkala,
že mamiňka zemřela.
Stále jsem nechápala, co se stalo.
Ledé mě odehnali s neteří pryč.
Mlačí neteř seděla na pískoviště
a přihlížející ji hlídali.
Ten grát měla asi rok,
takže neměla po něj tím, co se stalo.
A teď? Co se stalo?
Teda.
CCA z 2,30 metrové výšky
spadla chodníková kachle
o rozměrech CCA
200 cm
Tak kachle byla položená
na výtahové šachtě paneláku
a měla zatížit i gelid a plech,
který tam byl tenkrát položený.
Tím, jak foukal silný výter
podzvedl ten plech

a ten vymrštl kachle.
Chápete, že to jsou takové
momenty, když si říkáte,
tohle se vážně jako stalo.
Vyník se samozřejmě taky našel.
Do dnes má trvalé náslatky.
Jo, počkejte, já to přeskočila.
Tady trefilo to sestrou
teda do části hlavě
a sestra měla 3 %
na přežití.
Vyník se samozřejmě taky našel.
Do dnes má sestra trvalé náslatky,
ale dokáže normálně fungovat
a oděti se starát.
Myslím, že kdybyste pátrali,
najdete toto událost v uničovském spravodej.
Tužím, že tento příběh tam byl napsený,
ale narovinu jsem je moc hledat nechce,
protože je to pro mě velmi špatná vzpomínka.
Sice to není i žádný přepadení,
ale vždyť jim si poukázat,
že zázra kdy se dějí mít,
ty se krásně simča.
A jsme moc rády,
že jste v rámci možností save
a že fungujete a vopatrujte se nám.
A my si teda přesováme na klub
za trošku drznější materiálen.
Tak jo, tak pa.
www.mooji.com